

Quin poble? Immigració i procés sobiranista a Catalunya

VISTA PRÈVIA

El procés d'incorporació de la immigració a Catalunya pot associar-se metafòricament a l'emeltament, on el tronc mare es rejoyeneix unint a una de les seves branques l'esqueix d'una planta nova. Així, el procés de construcció d'un estat propi, no pot obviar que la identitat catalana porta en el si dels seus gens ser immigrant, fet que ens condueix, indefugiblement, a una concepció àmplia del que serà el «poble fundador».

Introducció

El 2 de gener de 2014, l'anterior líder de Plataforma per Catalunya, Josep Anglada (1959), va incendiar les xarxes socials en comentar una fotografia on es veia un nen negre portant l'estelada a mode de capa. El tuit deia «Estem arreglats. Si aquests han de ser els nous catalans, jo marxo de Catalunya. Primer els de casa!». En pocs dies els pares i amics del nen van respondre amb la creació d'un compte en el que centenars de persones d'origen immigrant residents a Catalunya enviaven fotos d'ells mateixos amb un cartell on deia «Sr. Anglada, jo també sóc un nou català, quan vulgui pot marxar». Es podria dir que aquesta era de les primeres expressions massives dels immigrants en relació amb l'anomenat «procés». Emperò, tenim molt poca informació sobre com la immigració¹ es relaciona amb processos de secessió, i encara menys quan parlem del de Catalunya.

Catalunya s'autodefineix com una «terra d'acollida»,² assumint que és un territori on diferents onades migratòries han contribuït en la construcció del país. Per tant, aquesta qüestió és de vital importància. Les teories de la secessió sovint es plantegen preguntes de l'estil «sota quines circumstàncies un grup té dret a la secessió?», i

1 En aquest article s'entén per immigració els residents nascuts fora de l'Estat espanyol.

2 Veure, per exemple, la «Guia d'Acollida» de la Direcció General per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya. Disponible a: <www.gencat.cat>.

Núria Franco-Guillén
Doctoranda en Ciències Polítiques a la UPF
nuria.franco@upf.edu

» Catalunya s'autodefineix com una «terra d'acollida», assumint que és un territori on diferents onades migratòries han contribuït en la construcció del país

algunes vegades obliden preguntar-se quins individus poden formar part del grup en qüestió. Fins i tot en els actuals debats a Catalunya, els immigrants han estat força ignorats. Per exemple, entre totes les propostes de «Declaració de sobirania i el dret a decidir del poble de Catalunya» que els partits van proposar per l'aprovació al Parlament al desembre de 2013, només una d'elles —la de la CUP— va incorporar aquesta qüestió explícitament, afirmant que el procés havia d'incloure «totes les persones del país, al marge del reconeixement actual de la seva ciutadania».³

En l'actual context, ens podem preguntar si la immigració és un tema rellevant per ser pres en consideració per les parts implicades en el procés. El present article vol justificar la importància de la immigració en el procés de secessió a Catalunya, així com proporcionar una vista panoràmica de les posicions de les elits sobre aquest tema.

La immigració i la secessió en la literatura: un vincle per explorar

Les teories normatives sobre la secessió busquen respondre sota quines condicions un grup pot exercir l'au-

todeterminació, i més concretament, sota quines condicions un grup pot ser considerat com a tal en la pregunta anterior. Allen Buchanan (1948) distingia entre les teories de causa justa i les de dret primari, les quals se centren en les característiques que el grup ha de tenir per ser titular del dret de secessió.⁴ La pregunta «qui és el poble» és clau en aquest camp, com en el de les teories del nacionalisme, que tradicionalment han distingit entre dos grans formes: el nacionalisme ètnic i el cívic.⁵ Tal distinció venia acompanyada d'una connexió entre el nacionalisme liberal —cívic— contra l'il·liberal —ètnic.⁶ En aquest context, les nacions sense estat havien estat incloses en el segon grup, malgrat que alguns autors argumentaren que alguns d'aquests nacionalismes eren més liberals i oberts que els respectius nacionalismes estatals.⁷

L'arribada de la immigració a nacions sense estat centra l'atenció en aquesta intersecció entre les diferents demandes culturals cap a l'estat, així com la reacció d'aquestes nacions cap a reptes especials com són, per exemple, la por a la minorització interna, ja que els immigrants podrien preferir integrar-se a la nació majoritària.⁸ Així, la immigració emergeix com una potencial eina, tant per l'estat nació, com per la nació sense estat, que pot veure també la immigració com aliada.⁹ Així, sorgeixen preguntes sobre com les nacions sense estat, en tant que governs, però també en tant que partits polítics i grups ciutadans, responen a aquests reptes, i també sobre com els immigrants responen als dilemes específics que troben en aquests escenaris. En el context d'un eventual referèndum sobre la independència de Catalunya, la pregunta és si el sobiranisme ha estat, és o serà, capaç d'incorporar la immigració al projecte de construcció d'un estat.

Aquesta qüestió continua força irresolta. Només el cas del Quebec, que

changing international order.

3 CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR, «Declaració de Sobirania del poble català».

4 BUCHANAN, «Theories of Secession».

5 Per a una revisió veure SMITH, *Theories of nationalism*. Malgrat les variants i crítiques que ha rebut aquesta classificació continua essent la més utilitzada. Consisteix en els requisits de pertinença, sent objectius en el cas del nacionalisme ètnic —sang, raça...— o subjectius en el cas del nacionalisme cívic —voluntat. Veure KEATING, «Stateless Nation-Building: Quebec, Catalonia abs Scotland in the Changing State System»

6 IGNATIEFF, *Blood and belonging: journeys into the new nationalism*.

7 KEATING i MCGARRY, *Minority nationalism and*

8 Per a una revisió veure ZAPATA-BARRERO, «Setting a Research Agenda on the Interaction Between Cultural Demands of Immigrants and Minority Nations».

9 Pel cas d'Escòcia, veure HEPBURN i ROSIE, «Immigration, Nationalism, and Politics in Scotland».

Les teories de la secessió es plantegen «sota quines circumstàncies un grup té dret a la secessió» i algunes vegades obliden preguntar-se quins individus poden formar part del grup en qüestió

ha celebrat dos referèndums d'auto-determinació, ens ha proporcionat una mica d'informació. En el context previ al darrer referèndum, celebrat el 1995, i segons el *Canadian Election Study* de 1993, s'oposaven a la secessió un 92,2% dels anglòfons —actualment hi ha un 7,7% de quebequesos anglòfons— i un 94,2% dels al·lòfons —població que no té com a llengua materna ni el francès ni l'anglès; aproximadament, avui són un 12,3% de la població quebequesa. Segons Richard S. Conley (1967) el referèndum va dividir els quebequesos en línies etnolingüístiques, situant pràcticament tots els immigrants a la banda del No.¹⁰ En unes eleccions regulars, aquestes dades haurien denotat que els immigrants votaven en bloc —el mateix que el que voten llurs comunitats ètniques— i no de manera social —posicionant-se políticament mitjançant els mecanismes dels autòctons.¹¹

Immigració a Catalunya

Centrant-nos en la darrera onada migratòria, Catalunya, com a part de l'Es-

tat espanyol —fins fa poc catalogada de país de «nova immigració»— presenta característiques especials. La immigració de països estrangers començà als anys 1970, quan la resta de comunitats autònomes eren emissores netes, amb un flux que augmentà als anys 1980 i s'accelerà ràpidament a la dècada de 1990.¹² Aquesta onada és més intensa i diversa en origen que les anteriors. De fet, el 2000 la immigració internacional representava el 2,9% de la població a Catalunya, augmentant fins el 15,6% el 2012.¹³ Actualment, el 17,6% de residents són nascuts fora de l'Estat espanyol —hi ha comunitats d'immigrants, de més de 500 membres, originàries d'uns 80 països, gairebé la meitat d'Àfrica i Amèrica Llatina.¹⁴

El que la demògrafa Anna Cabré (1943) anomena Sistema Català de Reproducció —o també, complex— és precisament la immigració, vinguda en altres onades de la resta de l'Estat espanyol o el francès, que ha constituït el principal contrapès a la tradicionalment baixa taxa de fecunditat del

territori.¹⁵ L'experiència migratòria de Catalunya ha estat sempre present als debats parlamentaris actuals cosa que explica que l'afirmació «és català qui viu i treballa a Catalunya» hagi estat subscripta per la majoria de forces polítiques.¹⁶

Encara no se sap com culminarà el procés, i en el moment de redacció del present article, roman sobre la taula la convocatòria d'un es referèndum plebiscitàries previstes pel 27 de setembre de 2015. El passat 9 de novembre de 2014 va tenir lloc un procés participatiu que estava obert a tots els majors de 16 anys residents a Catalunya, així com els catalans residents a l'estranger. La taula 1 mostra dos escenaris. El primer, amb el corpus electoral dividit per autòctons i estrangers segons els requisits del procés participatiu del 9 de novembre i el segon, amb el corpus electoral segons els requisits de la llei electoral espanyola, a la qual unes eventuales eleccions plebiscitàries quedarien subjectes.¹⁷

Podem veure que per un costat, gairebé el 18% dels cridats a participar el

10 CONLEY, «Sovereignty or the Status Quo? The 1995 Pre-Referendum Debate in Québec».

11 Veure, per exemple, LAVOIE i SERRÉ, «Du vote bloc au vote social: le cas des citoyens issus de l'immigration de Montréal, 1995-1996».

12 RIBAS, «Immigració a Catalunya als anys noranta, quelcom de nou?».

13 BRUGUÉ i GONZÁLEZ, *Informe sobre la integració de les persones immigrades a Catalunya*.

14 INSTITUT NACIONAL D'ESTADÍSTICA, «Estadística del padrón municipal».

15 CABRÉ, «Les onades migratòries en el sistema català de reproducció».

16 FRANCO-GUILLEN i ZAPATA-BARRERO, «Catalunya terra d'acollida: Stateless Nationalist Parties Discourses on Immigration».

17 Majors de 18 anys amb nacionalitat espanyola i censats a Catalunya.

» En el context català actual, la pregunta és si el sobiranisme ha estat, és o serà, capaç d'incorporar la immigració al projecte de construcció d'un estat

Taula 01

Comparativa entre el cos electoral del procés participatiu del 9 de novembre de 2014 i les eleccions plebiscitàries de 2015

	Votants autòctons	Votants d'origen immigrant
Procés participatiu del 9 de novembre de 2014	5.082.212 81%	1.180.783 18%
Eleccions plebiscitàries del 27 de setembre de 2015	5.004.698 95,2%	252.554 4,8%

Padró municipal 2014 i cens electoral 2012. Les dades són aproximades, ja que les cohorts presentades al padró no coincideixen amb les edats necessàries per a un càlcul més precís

Font: Institut Nacional d'Estadística.

9 de novembre eren d'origen immigrant, mentre que si es celebrassin eleccions plebiscitàries, estariem parlant de prop del 4,8% de persones d'origen forà. Això significa que la immigració pot tenir una notable influència en els resultats, especialment si aquests fossin ajustats.

No existeixen fonts d'informació que ens proporcionin una visió de les postures de les persones d'origen immigrant sobre aquesta qüestió. L'únic precedent que existeix és l'onada de consultes populars celebrades en més de 500 municipis de Catalunya entre 2009 i 2011. Malgrat no disposar de les dades totals de participació desagregades per origen, les de Barcelona ens rebel·len un

baix interès en la qüestió —veure taula 2.

La taula 2 mostra que en la consulta popular celebrada a la ciutat de Barcelona el 10 d'abril de 2011, el 23% de la població cridada a participar era d'origen immigrant. No obstant això, només el 4,16% dels immigrants amb dret a vot ho va fer. Aquesta baixa participació pot explicar-se per tres factors: en primer lloc, per la manca de coneixement o interès que el procés desperta en el si de les comunitats d'immigrants; en segon lloc, perquè aquests referèndums no tenien pes jurídic; i finalment, perquè els immigrants eren molt reticents a mostrar els documents d'identitat necessaris requerits per votar, més en-

cara quan la mesa electoral havia de registrar-los.

D'altra banda, també ens podem aproximar al comportament de la immigració davant d'un referèndum d'independència a través del Sondeig d'Opinió Catalunya 2012 de l'ICPS, el qual, a diferència de la resta d'enquestes, inclou a les persones nascudes fora de l'Estat espanyol. La taula 3 mostra el que la gent votaria «si demà se celebrés un referèndum sobre la independència», però hem de tenir en compte que la mostra reuneix només un total de 234 individus d'origen immigrant i que és, per tant, insuficient per extreure'n uns resultats conclouents.

Mentre una majoria d'autòctons votaria Sí, en el cas de les persones nascudes fora no hi ha una opció clara i els individus es reparteixen entre el Sí, el No i l'abstenció.

Elits proconsulta i immigració

Aquesta secció pretén esbossar les posicions dels principals actors implicats en el procés — partits, entitats representatives de la societat civil i el propi govern de la Generalitat—¹⁸, basades

¹⁸ L'objectiu és fer una aproximació de la relació entre l'elit proconsulta i la immigració. Per aquest motiu no s'han analitzat tots els partits i entitats relacionades amb el procés.

Gairebé el 18% dels cridats a participar el 9 de novembre eren d'origen immigrant, mentre que si se celebressin eleccions plebiscitàries, serien prop del 4,8% de persones d'origen forà

Taula 02

Participació a la Consulta Popular de «Barcelona Decideix» del 10 d'abril de 2011

en anàlisis prèvies de l'autora,¹⁹ així com els plantejaments estratègics que puguin desenvolupar:

Convergència i Unió

En general, CiU ha expressat postures positives cap a la immigració, especialment en els seus programes electorals al Parlament de Catalunya. Aquesta postura positiva es pot identificar en els discursos que destaquen els aspectes positius o neutrals sobre el fenomen de la immigració. Això ha anat acompanyat per una redefinició de la nació en termes cívics generals, adequada a la integració dels immigrants a la nació minoritària. A nivell local, però, l'actitud de CiU és més volàtil, ja que van des d'una postura més positiva en el cas de Barcelona, a una de més negativa a Vic i altres municipis catalans importants com Reus o Mataró.²⁰ Estratègicament, CDC ha creat la Fundació Nous Catalans que actua com un mobilitzador per als immigrants i com un laboratori d'idees per al partit. Aquesta

	Total vots	Vots de persones d'origen immigrant	Persones d'origen immigrant majors de 16 anys	Població major de 16 anys
Totals	257.645	10.247	246.066	1.070.317
%	24,1%	1,0%	23,0%	

Font: Institut Nacional d'Estadística i dades de Barcelona Decideix disponibles a: www.barcelonadecideix.cat.

fundació, com el seu president, Àngel Colom (1951), reconeix,²¹ inverteix la major part del seu temps i recursos en la difusió d'informació sobre la independència entre immigrants i les associacions d'immigrants. Es pot dir, doncs, que el partit compta amb una estratègia específicament dissenyada i orientada cap a la immigració.

Esquerra Republicana de Catalunya

El discurs d'Esquerra Republicana sobre la immigració és clarament positiu i es basa principalment en el principi d'igualtat d'oportunitats. Les posicions

del partit són les mateixes en els nivells local, nacional i estatal. Malgrat el seu èxit actual, Esquerra té una estructura més petita i una menor quantitat de recursos, el que significa que no està en condicions d'invertir en la mobilització dels immigrants. Per tant, no hi ha una institució similar a Nous Catalans. D'altra banda, segons Oriol Amorós (1970),²² diputat al Parlament de Catalunya i ex-secretari per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya, Esquerra té una visió inclusiva de la ciutadania que té en compte els orígens, la qual cosa fa difícil que arribi a articular una estratègia específica cap al col·lectiu immigrant.

19 FRANCO-GUILLEN i ZAPATA-BARRERO, «Catalunya terra d'acollida: Statless Nationalist Parties Discourses on Immigration».

20 GARCÉS MASCAREÑAS, FRANCO-GUILLÉN i SANCHEZ-MONTIJANO, «Entre la inclusión y la exclusión. Los discursos políticos en las elecciones municipales de 2011 en Cataluña».

21 Entrevista de maig de 2014.

22 Entrevista de maig de 2014.

» En la consulta celebrada a Barcelona el 10 d'abril de 2011, el 23% de la població cridada a participar era d'origen immigrant, però d'aquests, només el 4,16% va exercir el seu dret a vot

Taula 03

Vot de la immigració davant d'un referèndum d'independència

	Absoluts			% Horitzontals			% Verticals		
	Immigrants	Autòctons	Total	Immigrants	Autòctons	Total	Immigrants	Autòctons	Total
Sí	73	485	558	13,1%	86,9%	100%	31,2%	50,2%	46,5%
No	71	274	345	20,6%	79,4%	100%	30,3%	28,4%	28,8%
Abstenció	70	126	196	35,7%	64,3%	100%	29,9%	13,0%	16,3%
En blanc	3	17	20	15,0%	85,0%	100%	1,3%	1,8%	1,7%
No ho sap	16	58	74	21,6%	78,4%	100%	6,8%	6,0%	6,2%
No Contesta	1	6	7	14,3%	85,7%	100%	0,4%	0,6%	0,6%
Total	234	966	1.200	-	-	-	100%	100%	100%
	19,5%	80,5%	100%						

Font: ICPS, «Sondeig d'Opinió Catalunya 2012»

Segons els representants de CiU i Esquerra, en el cas d'un referèndum o consulta, qualsevol persona resident a Catalunya durant almenys dos anys i major de 16 anys hauria de tenir dret a vot. D'altra banda, en el cas hipotètic de la creació d'un Estat català, Esquerra i CiU defensen l'aprovació d'una «lleï de continuïtat jurídica» on tots els drets i estatus que es tinguin en el règim espanyol segueixin vigents fins a l'aprovació d'una Constitució catalana. Sobre aquest últim tema, CiU considera que la situació dels estrangers ha de ser decidida en els debats constituents,

mentre que Esquerra advoca per considerar-los com a part del «poble fundador» —i per tant que tinguin els mateixos drets que els autòctons— aquells immigrants que portin dos anys de residència a Catalunya en el moment de la independència.

Iniciativa per Catalunya Verds

Aquest partit ecosocialista no ha adoptat una posició oficial sobre la independència i els seus membres tenen diferents posicions individuals que van des

del federalisme a l'independentisme. El partit defensa clarament el dret a decidir i la celebració d'una consulta sobre la sobirania del poble català. En la mateixa línia similar a Esquerra, el partit té una postura positiva cap a la immigració, i considera la ciutadania de manera inclusiva. Segons Gabriela Poblet, responsable de l'àmbit de Migracions i Ciutadania d'ICV, els nouvinguts han de tenir el dret a participar en la consulta i ser considerats ciutadans catalans en cas d'independència.²³ Finalment, no

²³ Entrevista de maig de 2014.

Mentre una majoria d'autòctons votaria Sí a la independència, en el cas de les persones nascudes fora no hi ha una opció clara i es reparteixen entre el Sí, el No i l'abstenció

es pot dir que aquest partit tingui una estratègia per al col·lectiu immigrant, sinó que realitza actes puntuals.

Assemblea Nacional Catalana

L'ANC s'organitza en subunitats territorials i en assemblees sectorials. La sectorial d'Immigrants de l'ANC va ser creada per Diego Arcos (1955),²⁴ del Casal Argentí de Barcelona, i altres personalitats del món associatiu immigrant a Catalunya. Malgrat que el seu responsable reconeix que la sectorial té pocs membres, durant els seus anys d'existència ha organitzat diverses activitats a tot el país per tal de convidar els nous immigrants a participar en el procés de creació d'un nou estat. L'objectiu principal és crear consciència que totes les persones que resideixen a Catalunya són part del poble, i per tant han de tenir dret, no només a participar, sinó també a votar en un eventual referèndum.

Generalitat de Catalunya

El govern català compta amb una Direcció General d'Immigració dins del De-

partament de Benestar Social i Família. El seu Pla de Ciutadania i Migracions (Horitzó 2016) conté cinc eixos o àrees d'acció transversals, l'últim dels quals anomenat de «transició nacional». En aquesta secció s'estableix l'objectiu d'informar els nous immigrants i de conscienciar-los sobre el «procés de transició nacional» que viu el país amb l'objectiu de fomentar la seva participació en ell. El pla, però, no inclou accions més concretes o propostes, i no es proposa cap pressupost per a tal fi. Sobre aquesta qüestió, la Direcció General està a l'espera de formulacions més clares del procés per tal de dissenyar una estratègia concreta, i el pressupost es prendria a partir dels diferents departaments, ja que la immigració és un tema transversal.²⁵

Conclusió

El present article ha intentat posar de manifest la rellevància de la immigració en el procés polític que Catalunya viu actualment. Així mateix ha analitzat les posicions i estratègies de les diferents

parts implicades. D'altra banda, la forma com es materialitzarà el procés — més o menys inclusiva— determinarà el grau de participació de la immigració. Les elits proconsulta mantenen en general una posició més aviat inclusiva de la immigració i consideren pertinent que aquesta sigui inclosa en el procés actual. Independentment que la majoria d'immigrants puguin o no participar de la decisió final, no hi ha dubte dels efectes socialitzadors a nivell polític que el procés té, essent doncs imprescindible una crida a continuar incorporant-los als processos participatius del país. ◀

²⁴ Entrevista de maig de 2014.

²⁵ Entrevista, el juliol de 2014, a Xavier Bosch (1962), director general per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

MÉS INFORMACIÓ

BRUGUÉ, Quim i GONZÁLEZ, Sheila. *Informe sobre la integració de les persones immigrades a Catalunya*. Barcelona: Departament de Benestar Social i Família, 2013.

BUCHANAN, Allen. «Theories of Secession». A *Philosophy and Public Affairs*, 26 (1), 1997, ps.31-61.

CABRÉ, Anna. «Les onades migratòries en el sistema català de reproducció». A *Papers de demografia*, núm. 328, 2008, ps. 1-10.

CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR. «Declaració de Sobirania del poble català» [en línia]. 2013. Disponible a: <www.cup.cat>.

CONLEY, Richard S. «Sovereignty or the Status Quo? The 1995 Pre-Referendum Debate in Québec». A *The Journal of Commonwealth and Comparative Politics*, 35 (1), 1997, ps. 67-92.

FRANCO-GUILLEN, Núria i ZAPATA-BARRERO, Ricard. «Catalunya terra d'acollida: Stateless Nationalist Parties Discourses on Immigration». A HEPBURN, Eve i ZAPATA-BARRERO, Ricard. *The Politics of Immigration in Multi-level States: Governance and Political Parties*. Basingstoke: Plagrave Macmillan, 2014.

GARCÉS MASCAREÑAS, Blanca, FRANCO-GUILLÉN, Núria i SANCHEZ-MONTIJANO, Elena. «Entre la inclusió i la exclusió. Los discursos políticos en las elecciones municipales de 2011 en Cataluña». A AJA, Eliseo, ARANGO, Joaquín i OLIVER ALONSO, Josep (eds.). *La hora de la integración: Anuario de la inmigración en España*. Barcelona: CIDOB, 2011.

HEPBURN, Eve i ROSIE, Michael. «Immigration, Nationalism, and Politics in Scotlans». A HEPBURN, Eve i ZAPATA-BARRERO, Ricard. *The Politics of Immigration in Multi-level States: Governance and Political Parties*. Basingstoke: Plagrave Macmillan, 2014.

IGNATIEFF, Michael. *Blood and belonging: journeys into the new nationalism*. Nova York: Noonday Press, 1995.

INSTITUT DE CIÈNCIES POLÍTQUES I SOCIALS. «Sondeig d'Opinió Catalunya 2012» [en línia]. Barcelona: Institut de Ciències Polítiques i Socials, 2013. Disponible a: <www.icps.cat>.

INSTITUT NACIONAL D'ESTADÍSTICA. «Estadística del padrón municipal» [en línia]. Disponible a: <www.ine.es>.

KEATING, Michael. «Stateless Nation-Building: Quebec, Catalonia and Scotland in the Changing State System». A *Nations and Nationalism*, 3(4), 1997, ps 689-717.

KEATING, Michael i MCGARRY, John. *Minority nationalism and changing international order*. Nova York: Oxford University Press, 2001.

LAVOIE, Nathalie i SERRÉ, Pierre. «Du vote bloc au vote social: le cas des citoyens issus de l'immigration de Montréal, 1995-1996». A *Canadian Journal of Political Science/Revue canadienne de science politique*, 35 (01), 2002, ps. 49-74.

RIBAS, Natàlia. «Immigració a Catalunya als anys noranta, quelcom de nou?». A *Revista Catalana de Sociologia*, 6, 1997, ps. 33-48.

SMITH, Anthony D. *Theories of nationalism*. Londres: Duckworth, 1971.

ZAPATA-BARRERO, Ricard. «Setting a Research Agenda on the Interaction Between Cultural Demands of Immigrants and Miority Nations». A *Journal of Immigrant and Refugee Studies*, 5(4), 2007, ps. 1-25.

BECA D'ESTUDI PRESIDENT IRLA 2015

DOTADA AMB
6.000 €

Diputació de Girona

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

La Fundació Josep Irla, en conveni amb la Diputació de Girona, convoca la Beca d'Estudi President Irla 2015. Aquesta Beca, de caràcter anual, té com a objecte d'estudi el pensament, l'obra i la vida de la generació de republicans gironins de la qual Josep Irla i Bosch, president de la Generalitat a l'exili, i fill de Sant Feliu de Guíxols, n'és la personalitat més destacada.

1 Característiques

La Beca Irla s'atorga al millor projecte d'estudi inèdit en el camp de la història del republicanisme a les comarques gironines. Sense excloure cap temàtica, es valoraran especialment les postopes de caràcter biogràfic.

2 Dotació

La Beca Irla està dotada amb 6.000 euros (als quals se'ls hi deduiran els impostos corresponents), import que es farà efectiu en tres lliuraments. El primer pagament, de 1.500 euros, es farà efectiu en el moment de la concessió de la beca. El segon pagament, de 1.500 euros, es farà efectiu al cap de tres mesos, sempre que el Jurat de la Beca Irla doni el seu vistiplau a l'estat de l'estudi. El tercer i últim pagament, de 3.000 euros, es farà efectiu una vegada finalitzat el treball i després que el Jurat en dictami la seva qualitat.

3 Candidats

Poden optar a la Beca Irla les persones investigadores que, de forma individual o col·lectiva, presentin una proposta d'estudi d'acord amb aquestes bases.

4 Documentació

Les sol·licituds s'han de presentar per correu electrònic (historia@irla.cat), adjuntant la documentació següent:

- Currículum de la/les persona/es sol·licitant/s, que no pot sobrepassar dos fulls A4.
- Projecte d'estudi que, en un mínim de dos fulls A4 i un màxim de quatre fulls A4, ha de precisar els objectius que es volen assolir, la metodologia, les fonts i la bibliografia utilitzada.

En el cas de projectes col·lectius, cal indicar el nom de la persona responsable del grup. Si la documentació presentada és incorrecta o incompleta, es requerirà per correu electrònic que s'esmeni o que es completi en un termini de deu dies hàbils, amb l'avertiment que si s'incompleix el termini esmentat s'arxivarà d'ofici l'expedient sense cap tràmit posterior.

5 Terminis de presentació

Les persones aspirants poden presentar els seus projectes fins les 14 hores del 15 de maig de 2015.

6 Composició del Jurat

El Jurat estarà format per persones vinculades a l'àmbit de la història, les quals poden demanar la col·laboració d'experts o d'institucions, sobre l'interès i l'abast dels projectes presentats.

Així mateix, el Jurat pot demanar informació complementària a les persones aspirants i convocar-les per suggerir-les l'ampliació o la modificació del projecte per fer-lo més operatiu.

El Jurat es reserva el dret de declarar deserta la Beca Irla, i és competent per resoldre qualsevol eventualitat no regulada expressament en aquestes bases.

7 Veredictes

El veredictes del Jurat, que és inapel·lable, es farà públic el 25 de maig de 2015.

8 Seguiment del treball

Un cop atorgada la Beca Irla, el Jurat supervisarà el treball seleccionat i, si escau, nomenarà un/a tutor/a perquè assessori la persona responsable i perquè informi a la Fundació Josep Irla sobre la seva execució. Als tres mesos de la concessió de la Beca Irla, la/les persona/es beneficiària/es exposarà/an al Jurat l'evolució de la seva investigació. El Jurat està capacitat per fer les consideracions que cregui oportunes i, si escau, fins i tot pot suspendre l'estudi.

9 Extinció del dret de la beca

El dret de la beca s'extingeix si no s'executa el treball en el termini convingut o si els informes del Jurat no són prou satisfactoris.

L'extinció anticipada de la beca implica la cancel·lació dels pagaments ulteriors que estiguin pendents. Així mateix, l'incompliment de les obligacions assumides per part de la/les persona/es beneficiària/es de la beca pot comportar la devolució dels pagaments rebuts anteriorment.

10 Lliurament del treball

El termini per a la realització de l'estudi escollit és de sis mesos a partir de la data de la seva concessió, això és el 25 de novembre de 2015. Ateses les directrius del treball i la feina feta, el Jurat pot prorrogar 15 dies naturals la data de lliurament.

La/les persona/es beneficiària/es de la Beca Irla ha/han de lliurar a la Fundació Josep Irla un exemplar imprès del treball d'investigació acabat, acompanyats d'una còpia en CD amb el text i tota la documentació gràfica recollida durant la investigació.

11 Propietat del treball

La Fundació Josep Irla pot publicar el treball guardonat, i l'import de la Beca Irla té la consideració de drets d'autor. Així mateix, es reserva el dret de publicar el treball complet i/o el resum en forma d'opuscle en suport digital. D'altra banda la/les persona/es autora/es es compromet/en a adequar-lo i a supervisar-ne la publicació sense gratificacions complementàries. No obstant això, si un cop transcorreguts dos anys de la presentació del treball aquest no s'ha publicat, o no s'ha iniciat el procés de publicació, la/les persona/es autora/es pot/poden publicar-lo pel seu compte, amb ajuts de qualsevol mena. Només cal que ho comuniqui prèviament a la Fundació Josep Irla, que faci constar que el treball ha estat elaborat gràcies a la Beca Irla i que en lliuri cinc exemplars a la Fundació Josep Irla.

12 Incompatibilitats i acceptació de les bases

L'obtenció de la Beca Irla no condiciona el fet que la/les persona/es adjudicatària/es pugui/n beneficiar-se d'altres ajuts sempre que no superin el 100% del valor de la beca.

13 Acceptació de les bases

El fet de concórrer a la convocatòria pressuposa el coneixement i l'acceptació d'aquestes bases.